

Mens durf te leven...

De Evangelische Omroep komt in september een programma opnemen over onze gemeente. 'Ik zie je zondag' heet het. Meerdere uitzendingen, hoorde ik, op verschillende zondagmorgens. Zo'n programma wordt uitgebreid voorbereid door de makers. Al heel wat gesprekken zijn er geweest, er wordt gekeken hoe zit de gemeente in elkaar, wat drijft hen, hoe is hun geloof en wat kenmerkt nou een PKN gemeente in Zuid Limburg? Ook ik werd uitgebreid ondervraagd. Dat zet je aan het denken over vanzelfsprekendheden die je gewoon doet of denkt te weten. Op een zondagmiddag zat de regisseur bij me die wilde ook haar onderzoek doen. Een kort intensief gesprek en opeens de vraag: 'wat is je levensmotto?' Vaak heb ik mijn antwoord snel klaar, te snel meestal, maar nu stond ik even met mijn mond vol tanden. Moest het een pakkende Bijbeltekst zijn? Ik dacht aan:

Zo'n lieflijk verhaal van Jezus, maar er zit onder dat lieflijke, zorgeloze, een addertje onder het gras. Zo gaat het vaak met de gelijkenissen van Jezus. Het begint met 'verzamel voor jezelf geen schatten op aarde, mot en roest vreten ze weg en dieven breken in om ze te stelen' Ai! Dat is voor mij altijd weer slikken, want ik ben als die rijke jongeling in Matteus 19 ik bezit 'vele goederen'. Ondanks al ons opruimwerk en 'ontspullen' van pastorie naar grote flat, naar kleinere flat, was het een complete verhuishagen vol!

Matteus gaat verder in zijn verhaal over die zorgen: 'maak je geen zorgen over jezelf en over wat je zult eten of drinken, noch over je lichaam over wat je zult aantrekken. Is het leven niet meer dan voedsel en het lichaam niet meer dan kleding?' Het gaat nog even door met de bloemen die mooier gekleed zijn dan Salomo en dan komt de opmerking 'Kleingelovigen' dat is een woord dat in me blijft haken... ja een kleingelovige! Inderdaad ik vraag me regelmatig af: 'wat zullen we eten'. 'Waarmee zal ik me kleden?' of in taal van deze tijd; 'Wat trek ik aan?' Ik maak me inderdaad over van alles zorgen; helaas ondanks de vrolijkheid zijn er altijd wel beren op de weg. Dit is een eerlijk verhaal in hoeverre zoek ik het Koninkrijk en ga ik verder vol vertrouwen op God, Jezus, zorgeloos door het leven?

Na wat nachtjes slapen kom ik tot de conclusie dat ik het leven als een wonder zie, wat een geschenk, en dat mijn levensmotto wellicht wereldser is dan u zou verwachten. Het is een lied, geschreven door Dirk Witte, in oorlogstijd 1917. Mens durf te leven! De wereld om je heen is vaak bepalend voor jouw manier van leven, wat zeggen de burens of de mensen? Moet je zo leven dat je past in het verwachtingspatroon van de mensen om je heen? Is het nou God die je kent en doorgrondt zoals Psalm 139 schrijft, is dat niet voornamer? Dit gedicht, lied gaat over mij, zoeker, ziener, fietser, struikelaar, doordrammer...En ik probeer met vallen en opstaan te leven.

Je leeft maar heel kort, maar een enkele keer
en als je straks anders wilt, kun je niet meer,
mens, durf te leven!

Vraag niet elke dag van je korte bestaan:
hoe hebben m'n pa en m'n grootpa gedaan,
hoe doet er m'n neef en hoe doet er m'n vrind
en wie weet hoe of dat nou m'n buurman weer vindt
en wat heeft het fatsoen voorgeschreven?
Mens, durf te leven!

De mensen bepalen de kleur van je das,
de vorm van je hoed en de snit van je jas
en van je leven!
Ze wijzen de paadjes waarlangs je mag gaan
en roepen "O foei!" als je even blijft staan.
Ze kiezen je toekomst en kiezen je werk;
ze zoeken een kroeg voor je uit en een kerk
en wat j'aan de armen moet geven.
Mens, is dát leven?

De mensen, ze schrijven je leefregels voor;
ze geven je raad en ze roepen in koor:
"Zo moet je leven!"
Met die mag je omgaan, maar die is te min;
met die moet je trouwen, al heb je geen zin.
En dáár moet je wonen, dat eist je fatsoen,
en je wordt genegeerd als je 't anders zou doen,
alsof je iets ergs had misdreven.
Mens, is dàt leven?

Het leven is heerlijk, het leven is mooi,
maar vlieg uit in de lucht en kruip niet in een kooi.
Mens, durf te leven!
Je kop in de hoogte, je neus in de wind
en lap aan je laars hoe een ander dat vindt.
Hou een hart vol van warmte en van liefde in je borst,
maar wees op je vierkante meter een vorst!
Wat je zoekt, kan geen ander je geven.
Mens, durf te leven!

Ds. Agnes Hana